

„Mezi těmi, kdo se narodili ze ženy, nepovstal nikdo větší než Jan Křtitel. Ale i ten nejmenší v nebeském království je větší než on“ (Mt 11,11).

Jan Křtitel kázal o příchodu Krista, Spasitele. Stejně i předchozí proroci, jako třeba prorok Izaiáš, který dnes zazněl v liturgii. Cílem proroků před Janem bylo napomenutí nebo povzbuzení Božího lidu v jejich době. Izaiáš těšil národ v době asyrských výbojů. Prorok Jeremiáš zase v době babylonských a perských. Mluvili o konkrétním nebezpečí své doby a zároveň Bůh dal jejich slovům přesah až dobám příchodu jak Mesiáše - Krista, tak i zakončení dějin v obrácení světa. Zatím

co oni mluvili o své době a letmo odkazovali ke Kristu, Jan Křtitel byl tím, kdo mohl říci: „*Toto je Beránek Boží*“ (Jan 1,29) a poslat své učedníky, aby se sami přesvědčili, jestli je to On: „*Ty jsi ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?*“ (Mt 11,3). Velikost Jana byla v tom, že věděl, že toto je On a mohl na něj ukázat.

Co je však větší, vědět nebo být? Vědět, že je zde někdo, kdo dá do pohybu věc Božího přebývání s lidmi, nebo zakoušet plody Boží přítomnosti? Proto, i ten „*nejmenší v Božím království je větší než on*“ (Mt 11,11) Být v Božím království je větší, než jen o něm vědět.

Proroci viděli Krista mlhavě v dáli, Jan zcela zřetelně před sebou. My máme možnost vztáhnout svůj život k realitě „*Já v Kristu*“ a „*On ve mně*“. K realitě být spolu v Božím království. I když tak jako v životě Krista není příliš vidět. „*Blahoslavení, kdo se nade mnou nepohorší,*“ (Mt 11,6) říká Ježíš svým následovníkům. Přestaňme jen mluvit o víře, ale buďme živi z Boha a v Bohu. I toto je smysl slavení Vánoc, Boha, který chce přebývat mezi lidmi, Boha který chce, aby lidé přebývali v něm skrze Krista v Duchu Svatém. Naše snaha má být upřena více k zajištění být s Kristem, jak jen o něm vědět či tušit nebo jen mluvit. Apoštol Jakub nás vybízí: „*Bratři, vydržte všechno trpělivě až do té doby, kdy přijde Pán.... Vydržte i vy trpělivě a posilněte své srdce, neboť příchod Páně je blízko*“ (Jak 5,7-8).

Při dnešní mši svaté jsem měl takový vjem. Nad naším shromážděním, jako by stála Matka Boží držící v ruce své dítě Ježíše. Byla zde, aby nám ho vložila do náruče a zároveň nám dala úkol, abychom ho i my mohli vložit do náruče druhým lidem. Doba adventní lze vyjádřit jako příprava na to, že Maria, Matka Boží nám vloží svého Syna do naší náruče, abychom ho zase my dali světu. Bůh ho dal Marii, protože ji důvěřoval. Ona nám ho pomáhá přijmout, protože i nám Bůh důvěřuje. Udělejme si radost z toho, že Bůh se chce chovat v naší náruči jako malé a bezbranné dítě. Vztahuje k nám své ruce, dotýká se naší tváře, touží po nás. A stejně tak touží i po druhých lidech. Zažijme realitu spojení člověka s Bohem a předejme v jemnosti citu toto dítě dál. Požehnaný zbytek adventu.